

módon bukik el, hanem elfáradva, a környezet asszimilálja... Az állítmányok mozgásiránya — *gázolok, lehajlok, lesem* — jelzi a lassú megtörést, a kezdeti felülről néző fölény csüggedten hajlik a föld felé...

Vele szemben az eleinte mozdulatlan, „elvadult táj” cselekvővé válik, magasra nőnek a giz-gazok, az indarengeteg gyűrűzni kezd, és egy fokozatos igesor a végső győzelmet sugallja: „A gaz *lehúz, altat, befed*...”

A szöveg verbális stílusú, a költő egyenes beszéde, a lírai hős szemben áll a mitikussá, a fantomszerűvé váló tájjal.

„Sokkal gyöngébb a lámpásom, semhogy be tudnék világítani abba az izzó konyhába, ahol ezek a keserű, lángoló, új versek születnek...” — vallotta Kosztolányi Dezső. Mi olvasók is csak megpróbáljuk, megkíséreljük megfejteni és átadni a fiatalabb nemzedéknek...

Ady Endre

A magyar Ugaron

Elvadult tájon gázolok:
Ós, buja földön dudva, muhar.
Ezt a vad mezőt ismerem,
Ez a magyar Ugar.

Lehajlok a szent humuszig:
E szűzi földön valami rág.
Hej, égig-nyúló giz-gazok,
Hát nincsen itt virág?

Vad indák gyűrűznek körül,
Míg a föld alvó lelkét lesem,
Régmúlt virágok illata
Bódít szerelmesen.

Csönd van. A dudva, a muhar,
A gaz lehúz, altat, befed
S egy kacagó szél suhan el
A nagy Ugar felett.
